

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. január 24.
(csütörtök)

Földvári Tibor

KÖZÖSSÉG A FELTÁMADOTTAL

Alapige: Lk 24,36-49

Miközben ezekről beszéltek, maga Jézus átment közöttük és így köszöntötte őket: „Békesség nektek!”. Megrémültek és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak. Ő pedig így szólt hozzájuk: „Miért ijedtetek meg és miért támadt kéttség a szívetekben? Nézzétek meg a kezemet és a lábamat, hogy valóban én vagyok. Érintsetek meg engem és lássatok. Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok nekem van.” Ezeket mondván megmutatta nekik a kezét és a lábát. De amikor örömlükben még mindig nem hittek, csak csodálkoztak, azt kérdezte tőlük: „Van-e itt valami ennivalótok?” Ők pedig adtak neki egy darab sült halat és egy kis lépes mézet, amelyet átvett tőlük és a szemük láttára megevett. Majd azt mondta nekik: „Erről beszéltem nektek, amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesednie mind annak, ami megíratott felőlem Mózes törvényében a prófétáknál és a zsoltároknál.” Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat és azt mondta nekik: „Így van megírva: a Krisztusnak szenvedni kell és harmad napon fel kell támadnia a halottak közül, és az ő nevében megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni minden pogány között Jeruzsálemtől elkezdve. Ti vagytok pedig ezeknek tanúi. Azért én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.”

Imádkozzunk!

Imádunk téged mennyei Atyánk azért a békességért, amelyet az Úr Jézus megszerzett számunkra teveled és egymással is. Köszönjük Urunk, hogy Jézus Krisztus nemcsak meghalt a kereszten, de fel is támadott. Imádunk téged Atyánk, hogy élő Urunk van és köszönjük, hogy valóban ő az, aki a bajok idején is támogat bennünket és megtart, egyedül neki köszönhetünk minden örömet és áldást az életünkben. Hálát adunk a mai napért, a munkáért, vagy a pihenésért, akinek közülünk ma az volt. Kérünk azokért Urunk, akik a temetőben hallották ma is a vigasztalás evangéliumát. Add Urunk, hogy a gyászukban is, gyászukban is hadd tapasztaljuk meg újra és újra, milyen közel van az Úr békességével. Köszönjük neked Atyánk, hogy most is ígét hallgatni jöhettünk, köszönjük, hogy te adod a te szavad. Szeretnénk, hogy amit mondasz, merjük hinni és aszerint élni. Munkáldj bennünk, kérünk, Lelked által, Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor az ember félelmében olyasmit lát, amiről azt gondolja, hogy attól félni kell, és kiderül számára, hogy mégsem az, akkor egyből megnyugszik. Hallottuk, hogy a tanítványok ebben a történetben, ahogy Lukács leírja, Jézust szellemnek vélték és majd amikor kiderült számukra, hogy ki is ő valójában, akkor minden megváltozott. Lukács evangélista orvosként is írta le ezeket a sorokat az evangéliuma legvégén. Ezért számára különösen érdekes lehetett szinte orvosi szempontból is elmondani, hogyan nézett ki az a test, amit az Úr Jézus megmutatott az övéinek azon az estén. Viszont Jézus számára minden mozzanatnak és szónak jelentősége volt, hiszen így igazolhatta magáról az őt akkor még fel nem ismerő tanítványoknak és ott levőknek, hogy ő nem szellem, hanem nagyon valóságos emberi testben létező, feltámadott Úr.

János is leírta ezt a történetet evangéliuma 20. részében. Ő nem részletezi ennyire az egyes mozzanatokat. Ezért fogott meg engem, ahogy napi csendességemre nézve is elkértem az Úrtól az üzenetet, az a kifejezés, amit Jézus így mondott: „valóban én vagyok az”. Az ősi szövegben ilyen sorrendben szerepel: „én vagyok, az”. Így is lehetne fordítani: én vagyok magam, vagy én vagyok valóban az. Mert ez a kifejezés ismerős az Úr Jézus szavaiból, főleg Jánosnál, amikor az isteni „én vagyok” hangzik el. Itt az Úr Jézus az ő személyének a titka miatt akarja ezt kiemelni.

Azt fogjuk megvizsgálni, miért akart az Úr Jézus ennyire aprólékos jelentőséggel bemutatkozni a tanítványainak azon az estén, holott már tudták róla, hogy feltámadt. A bemutatkozás során miért volt szükség az ő testi létezésére tenni a hangsúlyt? Ennek milyen jelentősége van számunkra a mostani időre nézve, hogy nekünk nem akárki a megtartó, szabadító, a feltámadott Úr, hanem az, akivel mi is közösségben lehetünk, a feltámadott és dicsőséges testben lévő, létező Úrral.

Először azt az egyszerű igazságot vizsgáljuk, hogy Jézus miért tartotta fontosnak, hogy közösségbe kerüljön feltámadott Úrként is az övéivel. Itt kell kiemelni, ahogyan kezdődött a történet felolvasásában, hogy az emmausi tanítványok éppen elmondják, hogy ők hogyan ismerték meg a feltámadott Jézust. Előtte a tanítványok mondták nekik, feltámadott az Úr bizonynal és megjelent Simonnak. Tehát a két emmausi és Simon biztosan látták az Úr Jézust feltámadottként, nekik már külön megjelent.

Miközben az eseményeket beszéljük – biztosan örömmel –, akkor történt az, amit Jézus mozdulataiból megtudunk, megállt maga Jézus öközöttük és azt mondta nekik, békesség néktek. Látszik tehát, hogy az Úr Jézus meg akarja mutatni magát személyesen azoknak a tanítványoknak, akik már tudják róla, hogy feltámadt és él. Mindenképpen Jézus akart velük személyesen találkozni. Péterrel is és a két emmausival is újra. A különbség az, hogy most már a gyülekezet közösségében akarja Jézus megmutatni magát nekik. Mivel Tamás nem volt ott – tudjuk meg János evangéliuma 20. részéből – ezért nyolc nap múlva újra elmegy, Tamás miatt is, de főleg azért, mert a közösségben személyesen akarja megmutatni magát.

A hangsúly most ezen van, hogy Jézusnak nem elég, hogy a tanítványai tudják róla, hogy ő él, hanem személyes szeretetkapcsolatban akar velük lenni. Ahogy hallottuk nem régen igehirdetésben, hogy nem elég azt hinni, hogy feltámadt az Úr, hanem hogy énértem is feltámadt, illetve számomra is Jézus a feltámadott Úr az, akivel szeretetközösségben lehetek.

János első levele kezdete is erre a bizonyos közösségre teszi a hangsúlyt. Hadd emeljem ki rögtön, hogy János a levelét olyan hívőknek írta, akiknek a hitét, az örök életbe vetett bizonyosságát akarta megerősíteni. A levelet így kezdi: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről. És az élet megjelent és láttuk

és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk. Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. Ezeket azért írjuk nektek, hogy örömetek teljes legyen.” János a sorrendben azt mondja: nektek is közösségetek legyen velünk, az a közösség pedig, ami van nekünk az Atyával és a Fiával.

Itt most az Úr Jézus feltámadása történetében, az Úr napja estéjén, az első találkozáskor vannak ott páran, a tizenegy mindenképpen és a két emmausi és még mások is ott lehettek; együtt van a közösség és Jézus akar velük szeretetkapcsolatba kerülni újra.

Szükség van az Isten népe, a hívó közösségnek mindenképpen arra, hogy az Úr Jézussal való szeretetközösséget újra és újra megélje? János levele is érzékelteti ezt és Péter első levele első részéből is, ahol a hangsúly azon van már, hogy a szenvedő keresztyéneknek, akiknek az első században nagyon nehéz időszakokat, próbákat kellett megélni. Ezt írja Péter: „Akiket Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen, amelyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között. Hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált arannyal, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor, akit noha nem láttok, szerettek, kibem noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek.”

Akiknek Péter és János a leveleket írták, már nem láthatták a feltámadott Jézust, már nem tapasztalhatták azt, amit a történetben olvashatunk azokról a tanítványokról, de mégis nekik is ezt hangsúlyozzák azok, akik átélhették akkor azt. Mindez azt erősítette számomra, hogy itt Jézus nagyon fontosnak tartja, hogy az övéi a vele való közösségben bizonyosak legyenek, újra és újra nagyon tudatosítsák, különösen a szenvedések között, akkor, amikor esetleg bizonytalanok a hitükben, az üdvösségükben, hogy Jézus, a feltámadott Úr milyen szeretetközösséget vállal velük.

Az is nagyon beszédes volt nekem, a levelek fényében, az igében, hogy azért, hogy az „örömetök teljes legyen”. Eszembe jutott, hogy én valóban akkor vagyok keserű szívű és akkor nincs igazán örömem, ha ez a hittudat múlik el. Lehet, hogy nehézség, baj van, próbák, de ha a hívó embert, vagy a közösséget betölti az Úr, vele van, ő él, akkor mégis másképpen lehet átélni a próbákat is.

Viszont azt látjuk, hogy a tanítványok egyáltalán nem alkalmasak arra, hogy Jézus közösségbe kerüljön velük. Sajnos szomorú jellemzőket kell itt röviden elmondani. Mi az, ami gátat jelent a tanítványok számára, hogy az Úr Jézussal, a feltámadott Úrral valóságos találkozásuk, közösségük lehessen? Azért fontos, mert Simon (Péter) és a két emmausi már biztosan látták is már ezt a dicsőséges Urat, de velük kapcsolatban is el lehet mondani a gátoló tényezőket. Egyszerűen csak a kifejezéseket hangsúlyozom, kiemelem, amikor ezt mondja az ige: „megrémültek és féltek” és félelmükben azt gondolták, hogy valami szellemet, vagy lelket látnak. Megijedni, aggódni, csüggedni, megrémülni, a másik pedig félni és e kettőből adódik, hogy azt gondolják, vagy úgy látják, mintha más lenne az, amit valójában látnak. Nem mernek hinni a szemüknek, mert a félelem, aggodás, csüggedés az ellenkezőjét mutatja annak, amit az a személy akar velük elérni.

Már korábban is előfordult, hogy a tanítványok Jézust kísértetnek látták, például amikor a vízen járt. Akkor nem voltak valójában olyan nagy bajban, az igében azt olvastuk, hogy szembe fújt a szél (Mt 14), nem hatalmas viharról olvasunk. Mivel Jézus imádkozott a hegyen és látta őket küszködni a szelekkel, elindult feléjük a vízen járva.

Az egyik ősi szövegben nem a szellem szó szerepel, hanem a kísértetre vonatkozó szó. Itt viszont Jézus sokkal közelebb van hozzájuk, mint akkor. Az Úr Jézus azután rákérdez: Mért háborodtatok meg? Az ősi nyelven itt olyan szó szerepel, ami a tenger háborgására is utal. Ugyanez a kifejezés szerepel János evangéliumában Jézus búcsúbeszédeinél: (Jn 14,1): „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben és higgyetek énbennem.” Ne háborogjon a ti szívetek, ne legyen nyugtalan, zavarodott.

Akkor ott a kereszttel előtt vannak és érezték az Úr Jézus váltságműve beteljesedésének a nehézségét és nyugtalanok voltak. Jézus azt mondja nekik, ne nyugtalankodjatok, ne támadjon a szívetekben okoskodások, ne támadjon belülről, a legmélyebb érzéseitekből, gondolataitokból kétely, okoskodás. Azaz a tanítványok gondolkoznak, érzésekre hagyatkoznak és úgy érzik, hogy itt csak szellem lehet, és attól rettegni kell. Tehát itt már okoskodnak, de mindezt nem a hit irányítja, hanem a kételkedés, a félelem, a hamis érzések, az egész helyzet rettenetessége.

Ezzel még nincs vége, mert a végén már azért nem tudnak Jézussal közösségbe kerülni, mert azt hiszik, hogy az akkora öröm lenne, hogy az már képtelenség. Megmutatta már a kezét és a lábait és amikor még mindig nem hittek az öröm miatt, csak csodálkoztak. Ezután kezdett Jézus enni. Ez azért érdekes, mert itt már arról van szó, hogy már kezdik hinni, hogy Jézus az, de ez akkora öröm, olyan hihetetlen, hogy képtelenség, hogy valóság legyen. Csodálkoznak. Sokszor csodálkoztak az Úr Jézus csodái után is. A tanítványok is átélik a csodákat és csak néznek, nem gondolták volna, hogy erre is képes. Kicsoda ez, teszik fel a kérdést Jézus kereszthalála előtt sokszor.

Hadd ne mondjak semmilyen személyes példát arra, hogy ma ezeket az érzéseket, gondolatokat, életérzéseket hogy lehet átélni. Akkor ott a helyzet azt jelentette, hogy ott volt Jézus testi valóságában – ezt nekünk könnyű ma kimondani, hiszen az igéből tudjuk, hogy ott mi volt –, de Jézus ott közelebb volt a tanítványokhoz, mint ahogy most én vagyok a testvérekhez. Látták őt, hallották őt és végig nem tudják elhinni.

Az egészben az a bátorító azonban, hogy nem az a lényeg, hogy a tanítványok hogyan nem tudnak hinni igazából, mi minden van bennük, ami gátolja őket abban, hogy Jézussal közösségbe kerüljenek, hanem az, hogy Jézus aprólékosan, türelmesen, végig mutogatja a kezét, a lábát, eszik is előttük, mondja nekik, amit mondani kell, mert közösségbe akar velük kerülni. Jézus addig nem megy el közülük, míg föl nem ismerik őt, hogy valójában ő az. Ezt akarja Jézus minden mozdulatával erősíteni, hogy „én vagyok az”.

Az Úrnak ez a személyes jelenléte és a vele való személyes közösség, aminek a tudata és hite hiányzik ma is, mi belőlünk is, akár egyénekenként, akár közösségként is gondolkozunk, akkor, amikor nem az Úrra nézünk. Erről hallottunk az év első ígehirdetésében is.

Mikor romlik meg az Úrral való közösségünk? Ha nem ránézünk! Hanem ha aggódás, csüggedés, rémülés, okoskodások, kételyek és még tovább lehetne sorolni azokat, amiket a tanítványok ott tesznek. De ha az Úrral való közösségünk a helyén van, akkor még az örömünk is más. Hiszen kicsoda öröm, ha fölismeri a tanítvány, hogy valóban az Úr az. Ez már nem az az öröm, ami gátolja a hitet, hanem annál sokkal hatalmasabb. Az Úr Jézus, amikor a tengeren járva megközelítette a tanítványokat, akik azt hitték, hogy kísértetet látnak, azt mondta: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” Az „én vagyok az”, vagy „valóban én vagyok” azért fontos, mert Jézus az ő testi valóságát akarja kiemelni.

Milyen volt Jézus feltámadott teste? Olvashatjuk az igében, meg tudta mutatni a kezét és a lábát és a János evangéliumából tudjuk, hogy mutatta az oldalát is, de azt is tudjuk, hogy azért is tette ezt, hogy megmutassa a sebek helyeit. Az Úr Jézus

mozdulatai is jelezték, hogy az test. Aztán azt is aláhúzza, hogy tapogassák meg, érintsék meg, nézzék meg, hogy hús és csont van rajta, ami a szellemeknek nincs. Jézus azt mondja: tapogassatok meg és lássátok. Itt nem annyira az érintésen van a hangsúly, hanem az a tapasztalás, amire az érintés által is juthatnak. Amikor még mind ez nem elég, eszik is a tanítványok előtt.

Egyszer a Budapesti teológián egy professzor azt próbálta igazolni, hogy Jézus nem testben támadt föl. Elkezdte elemezgetni a görög szavakat az evangéliumi történetekből is (1Kor 15-ből is). Mi tudtuk róla, hogy sajnos ő ezt vallja. Azt nem merte mondani, hogy nem támadt föl, csak azt, hogy testileg nem támadt föl. A tisztelet miatt kérdésként tettem neki föl, hogy a Lukács evangéliuma 24. részében ezt olvassuk. Azt válaszolta, hogy valóban ez ellentmond az ő állításainak és itt megállt. Hála Istennek nem próbálta félremagyarázni ezeket a sorokat.

Amikor Kálvin János Institúciójában olvastam a feltámadásról szóló tanítását – javasolom a testvéreknek, hogy olvassák el a 3. könyvben – felüdítő volt azt olvasni, hogy a testi föltámadásnak két hatalmas igazolása van; az, hogy Isten mindenható és a másik, hogy Jézus is testben támadt föl. Kálvin sorra vette a bibliai kijelentéseket.

Talán a családtagjaink között is vannak olyanok, akik kíváncsiak arra, hogy mi a feltámadás. Nem szükséges nekünk ilyenkor magyarázkodni, csak el kell mondani, hogy mit olvasunk a Bibliában, vagy fel kell olvasni számukra. Végző soron a tanítványok az Úr Jézussal, a feltámadott Jézussal azért kerülhettek közösségbe, mert ő mindenképpen utalt az Írásra is: „Monda nekik, ezek azok a beszédek, amelyeket szóltam nektek, amikor még veletek voltam”. Az egész Ószövetség erről ír. Aztán az Újszövetség is elmondja, a maga teljességében mutatja, hogy Jézus tényleg testben támadt föl. Azért fontos, hogy Jézus a kezét és a lábát mutatta nekik, mert a sebek helyei is mutatták, hogy ő nemcsak föltámadt, hanem ő támadt föl, az az Úr, aki meghalt a kereszten értük.

Nem tudjuk, hogy az Úr Jézus miért jelent meg külön Simonnak is, a feltámadás reggele és estéje közötti időben, de azt tudjuk, hogy megjelent. A János 21-ben olvassuk, hogy a nagy halfogás után, Jézus külön foglalkozik Péterrel és háromszor megkérdezi tőle, hogy szereti-e őt. Látszik hogy az Úr Jézus egész viselkedése az ő feltámadott testi létmódjára vonatkozóan minden azért volt, hogy egyszer, s mindenkorra az övéiben tisztába tegye, hogy ő testi valójában van ott. Ugyanaz a Jézus, aki előtte velük volt, aki mondta, hogy „én vagyok” többször is, és annyi most a különbség, hogy itt már feltámadott testben, de ugyanaz a Jézus. A kereszthalál előtti teste és a feltámadott teste között van folytonosság is, ott vannak a szegek helyei, de van eltérés is, hála az Úrnak.

Ma hogyan van Jézus közösségben az övéivel? Úgy, hogy testben feltámadott Úrként van, létezik, csak nem itt a földön. Akkor és ott 40 napig ott volt még, aztán ment föl a mennybe, de Jézus ma is feltámadott testben létezik. Ma is így van velünk közösségben, mi tudjuk, hogy Szentlelke és igéje által. De az Úr Jézus dicsőséges feltámadott testi létmódja azt hirdeti, hogy ma is azokkal akar közösségben lenni, akik még nem ilyen testben létezők. A tanítványoknak még nem volt feltámadott teste és Jézus nagyon szeretett volna nagyon szoros közösségben velük lenni, hogy érezhessék, hogy ki ő számukra.

Az Úr Jézus megváltotta a testünket is, nemcsak a lelkünket. Ami neki a feltámadott testi valója volt, az számunkra az új élet lehetősége. Mi még nem feltámadott testben, de mégis élhetünk úgy, mint Jézus élt – ez is az ő testi feltámadásának a következménye.

Most néhány igazságot mondok, ami nem a történetből következik, hanem a történet hangsúlya miatt fontos. Amikor kiemelem megint, hogy az Írások szerint támadott föl, azért fontos, mert számunkra az Úr Jézus valóságos személyes élet-szeretet közössége szintén az Írás által lehet. Péter azt mondta: „akit noha nem láttok, mégis szerettek és hisztek benne”. Mi honnan tudunk Jézusról? Honnan tudjuk, hogy milyen volt az ő keze és az ő lába? A Bibliából. Ezért katasztrófa, ha a lelkész, vagy teológus azt állítja, hogy Jézus nem támad föl, vagy nem testben támadt föl. Ellentmond a Bibliának. Ez nem értelmezés kérdése. A tanítványok, amikor Jézus megnyitja az értelmüket, hadd mondjam így, hogy a szívüket, hogy érthessék az Írásokat, amikor még nem volt ott a Szentlélek. Nekünk már a Szentlélek nyitja meg a szívünket, hogy merjünk hinni, elfogadni, élni eszerint.

Lehet, hogy van közöttünk olyan, aki gyerekkorától fogva nem bírta elfogadni, hogy feltámadt Jézus, csak miután megtért az Úrhoz azután kezdte elfogadni, hogy igaz az, amit a Biblia mond. Én úgy nőtem föl, hogy számomra nem volt kérdés, hogy Jézus feltámadt, de amikor hallottam a teológián olyan tanításokat, amik ezt próbálták kritizálni, az az én hitemet is megrendítette egy kicsit. Azért használom a megrendítette szót, mert a nagy tudás, a nagy teológiai tudás, az okoskodások elvehetik az Úrral való szeretetközösségünk lehetőségét. Nagyon sok teológus és lelkész van, aki nem merne ilyen személyesen beszélni Jézus feltámadásáról, feltámadott testéről, mert nem hiszi. Vajon a közösségük akkor milyen Jézussal?

És milyen a te közösséged az Úr Jézussal? Mit látnak rajtad a Jézust nem ismerők? Mit látnak rajtunk a gyülekezetben? Hisszük, hogy az Úr velünk is szeretetközösségben van és akar lenni? Számunkra is igaz, hogy teljes az örömünk? Vagy lehet, hogy a földi testben való létezésünknek az alakulása, körülményei, hitben való járásunk nem is olyan egyszerű mostanában? Ezért kérdés, hogy Jézus neked a bátorítással, hogy „én vagyok az”, és nekünk mit akar most legszemélyesebben mondani?

János evangéliuma 20-ban azt olvassuk, mikor megjelent az Úr Jézus közöttük, megtörténik a csoda, és kimondja: „Békesség nektek és ezt mondva megmutatta nekik a kezeit és az oldalát. Örvendeztek azért a tanítványok, hogy látták az Urat.” Lukácstól tudjuk meg, hogy az az örvendezés egy kicsit odébb volt, közben legalább pár perc eltelt, mert először nem örvendeztek. Miközben ezen gondolkoztam, vettem észre, hogy tulajdonképpen Lukácsnál nincs is leírva, hogy örvendeztek. Én a János és a Péter leveléből vettem az ígék miatt. Lukács csak akkor ír az örvendezésükről, amikor arról ír, hogy még nem tudnak hinni, mert annyira örülnek.

Ez még nem a hitből fakadó öröm, még nem annak az öröme, hogy látom az Urat, hogy közösségben vagyok vele. Ezért fontos nekem, hogy Lukács nem az öröm kérdésére helyezi a hangsúlyt a történet leírásánál, hanem az Úr Jézus vágyára, hogy találkozzon a tanítványaival, hogy megértesse velük, hogy ő kicsoda, elmondhassa nekik, hogy én vagyok az, elhiessék, hogy ő valóban feltámadott testben létező Úr, az az Úr, aki ott van velük és velük volt korábban is.

Ezért a nekünk szóló üzenet miatt négy szempontot akarok megemlíteni, mert nekünk az Úr Jézus nem fogja a kezeit és a lábait megmutatni, mert ő már nem látható testi szemeink számára. Akkor lesz látható, ha eljön és mégis hallottuk a levelekből, a többi evangéliumi történetből, hogy micsoda öröm van azoknak a szívében, akik már nem láthatták Jézust feltámadott testben és mégis átérték a vele való közösség örömét is, vagy a nehézségek között Istennel, az Úr Jézussal való kapcsolat nyugalmát, bizonyosságát, békességét.

Az első szempont, hogy mi a testünkben élve, olyan testben, amely szenvedhet, fájdalmat érezhet, szomorú lehet, gyászolhat, akár meg is halhat, kell, hogy tapasztal-

taljuk az Úrral való közösséget – ez valójában nehéz. Emlékszünk, hogy Pálnak sem volt egyszerű a fájdalmak, a tövis közepette, hogy felszabadultan, az Úrral való közösséggel éljen és szolgáljon. De mivel Jézus vállalja velünk is a közösséget, lehet, hogy ebben a földi testben, amely napról, napra gyengülhet – mondja a 2Kor végén az apostol –, de nem csüggedünk, mert a pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen, igen nagy dicsőséget szerez nekünk. Lehet, hogy fáj valami, hogy szomorú vagyok a körülmények, az állapotom miatt, de az Úr itt van.

Jézus azt mondta Mártának, amikor nagyon is hitte, hogy lesz feltámadás: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” Márta számára még az ószövetségi szentírási igazság sem volt elég ahhoz, hogy ő igazán bízson, miközben gyászol és sír. Nem arról van szó, hogy nem szabad sírnia és gyászolnia, hanem arról, hogy az a baj, hogy Márta reménytelenül tette. Pedig tudta, hogy mi a reménység, hogy lesz majd feltámadás, de ez neki semmit sem jelentett.

Ma is voltam a Fiumei úti temetőben és az ige a szívemben volt ott is és nagyon jó volt átérezni, hogy Jézus él, feltámadott testben él, és hiába sírunk, hiába temetünk, hiába halandó a testünk, most is közösségben vagyunk az Úrral és mindig abban leszünk. Jézus most akar közösségben lenni velünk. Mártának is azt mondta, én vagyok a feltámadás és az élet. A mi földi testi létezésünkben éppen most szükséges Jézus valamelyik „én vagyok” igéjéből is, akár; az „én vagyok az út”, „én vagyok az igazság”, és a többi.

A második, miközben szenved a hívő ember, nem a szenvedésre koncentrálnak, hanem arra, hogy szereti az Urat. Ezt a Péter leveléből lehet kiemelni, aki azt mondta: „amelyben örvendeztek, noha most kissé ha meg kell lenni, szomorkodtok különböző kísértések között”, mert próba alatt van a hitetek, szenvedtek, szomorkodtok, de mégis tele vagytok örömmel, mert Jézussal van közösségetek. Jób azt mondta: „Tudom, az én Megváltóm él.” Ő ezt az ószövetségben mondta, akkor még nem állt helyre az élete, akkor csak szenvedése volt és gyász és a lelke megnyugodott.

A harmadik az örvendezésről: Lukács evangéliumában a folytatásban olvashatjuk az Úr Jézusról, hogy megígéri a Szentlelket, aztán kivitte őket Betániáig, majd mennybe ment, „Ők pedig imádván őt, visszatértek nagy örömmel Jeruzsálembe és mindenkor a templomban voltak, dicsérve és áldva az Istent. Ámen.” Azért örültem, hogy ez az ige is ott van a végén, mert a tanítványok már nem láthatták Jézust, mint ahogy mi sem és Lukács ekkor írta le, hogy örvendeztek és imádják az Urat és így várták a Szentlélek kitöltését. Nekünk már a Szentlélek is kitöltetett. Ezért lehet, hogy nem látom Jézust, de tudom, hogy kicsoda, mert ő cselekszik és a hívő ember örvendezhet.

Nem annak örülök, hogy bajaim vannak, hogy valami megtörténik, vagy nem történik meg, hanem az Úrnak. Ez az Úrban való öröm. Ezért hadd mondjam ki, hogy itt a tanítványok az örömtől nem tudtak hinni, csak csodálkoztak. Ezért fontos, hogy mi ne csodálkozzunk, hanem csodáljuk az Urat. A csodálkozás néha félre vihet, a csodálat viszont azt jelenti, hogy csodálom, aki ő és ha cselekszik, azért is hála vagyok. De a csodálatom nem azon múlik, hogy tesz-e az Úr valamit, vagy nem tesz, hanem, hogy kicsoda ő. Akkor is ő az Úr, ha nincs min csodálkozni talán. De általában a folytatás az, hogy az Úr cselekszik is.

A negyedik: hogy mindez küldetés is. Jézus azt mondta, hogy nektek kell tanúskodni arról, hogy én ki vagyok és milyen közösségben akarok lenni, nemcsak veletek, hanem a bűnösökkel. Küldetés, hogy az Úrral közösségünk lehet. Nem azért lehetünk hívők, mert az Úr rajtunk akar örvendezni, hanem rajtunk keresztül másokkal. Micsoda ajándék, ha ez az életünkben csakugyan látszik. Vigasztalás, remény-

KÖZÖSSÉG A FELTÁMADOTTAL

---

ség, békesség, az öröm is talán, nem hamis vigyor, hanem az, hogy lehet hogy baj van, de az Úrban örülök.

Valójában mi, akik munkába is mehetünk esetleg minden hétfőn, mi mivel kezdjük a hetet? Nem a munkával, hiszen Jézus feltámadása napja, – mi sajnos vasárnapnak hívjuk, a vásár miatt – de jobb az Úr napja. A feltámadás napja, amikor mi együtt vagyunk az Úr jelenlétében. Az Úrral való közösség intenzív átélése együtt, nekünk ezzel kezdődik a hét; nem munkával, hanem pihenéssel, az Úrral való közösség megerősödésével.

Amikor nekem ez eszembe jut, akkor fárasztó munka előtt állva is, megerősödve tudok elindulni a munkába, végezni a feladatokat. Lehet, hogy elfáradunk, lehet, hogy sikertelen lesz az a munkanap – mert a bűneset utáni állapotok vannak –, de meghatározhatja még a munkánkat is, hogy mi az Úrral való közösségből indultunk dolgozni és megpihenünk, amikor jön az Úr napja, a feltámadás emléknapja. Nekünk minden gyülekezeti alkalom vasárnaponként itt a templomban, is azt hirdeti, hogy Jézus feltámadott, közösségben lehetünk vele és közösségben lehetnek azok is, akik még nincsenek itt, de bármikor jöhetnek, bármikor találkozhatnak ők is Jézussal. Mert mi is teljesíthetjük a küldetésünket. Ebben is adjon nekünk az Úr erőt, láthatassák rajtunk, hogy Jézus velünk és bennünk van. Jézus ezt mondta nekünk ma: „Én vagyok az, valóban én vagyok”.

Imádkozzunk!

Áldunk téged mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus mindent elvégzett az Írások szerint. Köszönjük, hogy ami megtörtént a temetés után dicsőséges feltámadásával és feltámadása után, az is mind az Írások szerint. Áldunk, hogy ezért ismerhettük meg mi is őt, illetve hadd mondjuk így Atyánk, ezért ismertted meg velünk is a Megváltót. Szeretnénk megköszönni a vele való közösséget és köszönjük, hogy mi sem lehetünk Jézussal közösségben, csakis úgy, hogy közben a gyülekezettel együtt is szeretetközösségben. Köszönjük, hogy nem egyedül kell járnunk az Úr Jézus követésében, hanem lelki testvérekként. Szeretnénk arra kérni, hogy amire most éppen szükségünk van személy szerint a testi létezésünkből következően, Jézusra vonatkozóan, annak az igazságnak a bátorítását erősítsd bennünk. Ha valaki beteg közöttünk, köszönjük, hogy te vagy a mi gyógyítónk. Ha valaki gyászol, köszönjük, hogy Jézus feltámadott és él. Ha valaki aggodalmaskodik, köszönjük, hogy minden gondunkat reá vethetjük. Kérünk Urunk arra, hogy az Úr Jézus jelenléte Szentlelked és igéd által továbbra is jelentse számunkra az igéket, a bátorító igéket.

Azokért is imádkozunk Urunk, akik közé megyünk a munkahelyen, vagy a családban, elsősorban hadd lássák rajtunk, hogy ki vagy te a számunkra. Kérünk Urunk most is népünkért, vezetőinkért is. Bárcsak vezetőink között is minél többen lehetnének olyanok, akik Jézussal élő személyes kapcsolatban vannak szintén. Köszönjük Urunk, ha a mi népünknek is adsz az Úr Jézushoz térést. Kegyelmedből kérjük ezt tőled. Még kérünk arra, hogyha az életünkben hiányzik az öröm, vagy éppen most hiányzik az Úrral való szeretetközösség, add, hogy úgy menjünk haza innen, hogy megvan. Nem azért, mert mi olyan jók lennénk, hanem egyedül Jézusért. Köszönjük, hogy most nekünk is azt mondta a Megváltó, hogy én vagyok az.

Ámen.